

božanstva"; 148. Ptujki (1. junija 57); 150. Obraz 9. (9. junija 57).

Ako E. Gangl trdi, da pesmi, ki so tiskane v tistem zvezku, katerega je on uredil, segajo večinoma v zadnja leta Jenkovega življenja, moram k temu dostaviti, da to ni popolnoma resnično. Mnogo jih je iz njegovih dijaških let, kakor n. pr. „Po bolezni“, „Sonet“, „Pod gradom“, „Mladenič in potok“, „Marija“, „R. K. M.“, „Meglenica“, „Ne ločljivost“, „Petja moč“, „Solze“, „Prijetna komedija“, „Koroši“, „Lepa Neža“, „Čolnar“, „Bežite, misli črne!“ in še nekatere druge. Kakor se vidi, so iz njegovih gimnazijskih let vse tiste v Ganglovi izdaji, katere pesniku ne delajo posebne časti in o katerih bi želeli, da bi jih bil izdajatelj prezrl.

Tu hočem iz omenjene rokopisne zbirke navesti nekatere še ne natisnjene pesmi Simona Jenka. Prepisal sem jih tako, kakor sem jih našel. Dobro bi bilo, da bi kdo spravil na dan še druge nenatisnjene pesmi, katerih je še precejšnje število, razen nekaterih, ki niso za tisk.

IV. Solza.

(Str. 56.)

Ti ravnina, polje laško,
Ti si pilo kri junaško,
Ti pokrilo trupel broj,
Ki jih je posekal boj.

Le odpri mi grobe svoje,
Daj nazaj mi brate moje
I ki tvojo perst gnoji,
Daj nazaj mu serčno kri.

Kaj bo polje ravno dalo?
Saj je lastnih pokopalo
Sinov več, kot sto i sto
V domovja sveto zemljo.

Vi, ki ste jih h klanju gnali,
Serčno kri njih prelivali,
Vam pravice vpije glas:
Bo prišel plačila čas!

Sirotica.

(Str. 61.)

Mati, moja mamica!
Kaj pomeni grob leta?
Križa ni nobenega,

Ni ga kamna rezan'ga,
Ki povedal bi,
Kdo da tu leži.

Tiho, tiho, sinko moj,
Tu počiva oče tvoj
Preden si ga klicat' jel,
Bog ga k sebi je uzel.
Priporoči zdaj
Se mu v sveti raj

Sin na grob pokleknil je,
Nežno sklenil ročice,
Solz napolneno oko
Pa obernel je v nebo.
Prošnjo angeli
V raj prinašali.

29. julija 1853.

Snica.

(Str. 135—137.)

Senica vesela	Zdaj snica prezeba
Letala okrog,	Ne baha se več,
Tako-le je pela,	Ker jesti je treba
Da zlega se log:	I piča je preč.

Pozdravljena hosta,	I preden je zima,
Pozdravljen moj dom;	Tla bele snega,
Po tebi pa prosta	Že k hiši prikima
Prepevala bom.	I iše peška.

Saj solnce mi sije	I jaz pa napravil
Me rosa poji	Sem hišco z bezga
I goša mi krije	Na češpljo nastavil
Gnezdo pred ljudmi.	Jo v sredo verta.

Zatorej zapojmo	I kmalo zagleda,
Sred varnih gošav,	Kar trebuh želi,
Ljudi se ne bojmo	Se semtertje vseda
I njihovih nastav.	I sline cedi.

Pa zgine čas leta,	Priskače i vade
Derve se megle,	Si vzame en kos
Drevje se obleta	I deščica pade
I rože vene.	Bahavki na nos.

Zdaj abote svoje
Plačilo ima,
I pesmico poje
Od dražih peška.

26. oktobra 1855.

Smert.

(Str. 138—139.)

Stara hči očeta greha,
Tvoja kosa ne preneha
Grobov z žrtvami polnit';
Mlade srečne i bogate
Revne ž njimi vabiš v svate,
Kdo se more le ognit'?

Tiho, kot duhovi gredo,
Se prikradeš v srečnih sredo,
I po udih zliješ mraz,
Da se stresa mu koleno,
I oko gleda stekleno
Srotej konca čaka plah.

Car sedi na zlatem troni,
Vklanajo se mu milijoni,
Migne i leti jih sto,
Ti se lahno ga dotakneš,
Iz števila živih zmakneš,
Veržeš ga v hladno zemljo.

Reveža, ki s pal'co hodi,
Slèpca, ki ga dete vodi
Tak doseže tvoja moč;
Zgrabiš ga z orjaško silo,
Mu ustaviš srčno žilo
Položiš ga v groba noč.

Starček težo tednov nosi,
Vendar milo te še prosi:
Še jemati me nikar!
Ti pa zgrabiš ga nemilo,
V černo položiš gomilo,
Njega prošnja ni ti mar.

Glej mladenču čas mladosti
Tisučerne spe sladkosti,
Raj nebeški mu je svet;
Tvoja roka pa ga pahne,
I cvetlica mlada vsahne,
V travi trohni njeni cvet.

Stara hči očeta greha,
Tvoja roka ne upeha
Grobov z žrtvami polniť.
Kličeš revne i bogate,
Stare, mlade vabiš v svate,
Vsak se mora ti vклонit'!

5. novembra 1855.

Tolažba.

(Str. 141, 142.)

Dan jasni v tihem mraku mine,
Za mrakom merka noč se zgerne,
Hlad polasti se zemlje černe,
Da se solzijo vse rastline.

Pa zjutrej solnce jih obiše:
Ko klaverne zazre glavice,
Mokró cvetlice vsake lice,
Poljubi jih, solze obriše.

Ko žalost persi mi pokriva,
Vesolja žark iz njih mi zgine,
I hujšajo se bolečine,
I tok solza oko zaliva;

Še nadi vender serce bije:
Naj dansi sreče gnjev razsaja,
Naj dans oblak nebo obdaja;
Pa juter solnce lepše sije.

17. decembra 1855.

Sveti Prometej.

(Str. 125, 126.)

O sveti Prometej,
Oh pridi na svet,
Kak treba, kak treba
Bi bilo te spet.

„Čimu me nek' kličeš?
Zdaj treba me ni,
Saj solncev zadosti
Po svetu gori.“

O solncev na kupe.
Da ravno za te
Je luči potreba,
Jo vliti v glave.

„Kaj vruga ne veste,
Kaj ogenj zbudi?
Le slame prižgite,
Ta rada gori.“

Pač slame imamo,
Ne vemo kam z njo,
Le ognja nam manjka,
Da vžgali bi jo.

„Dva lesa če dergneš,
Ti ogenj dasta,
Znabiti pri slami
Enaka bi b'la.“

Ne more to biti,
Saj naši možje
Si dergnejo glave,
Pa le so mokre.

„Če je pa letaka,
Pomoči ne vem;
Raj vsušil bi morje,
Ko glave možem.“

26. oktobra 1853.

(Dalje.)

